

RAČENKA

23/24

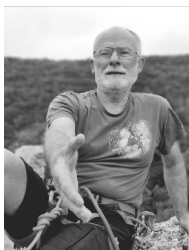

hk-rac.cz

Račenka vychází pro členy a hosty klubu v prosinci 2023
Výtisk neprodejný, hrazen z klubových příspěvků

Né příliš zodpovědný redaktor:
Honza Šabata HŠv

Hore zdar

Obsah

<i>Vlád'a Weigner</i>	Langtang	4
<i>Pepis Koudelka</i>	Biorytmus	11
<i>Olda Hokr</i>	Metodika pro literáty	17
<i>Boženka Valentová</i>	HO Zbytky	18
	Výsledky WRC 2023	24
	Kalendář akcí RAČe	26

Autoři fotek Radka, Johanka, Šárka, Hnyk, HŠv,
Slavoj, Pepis,, Brták, Boženka, Weig-
ner, Klovrza, Hrabánek, Vondráček,
OBPH,

**Školení bezpečnosti práce ve výškách
Revize prostředků
osobního zabezpečení
Montáž protipádových systémů**

alp063

Informace a kontakt na hk-rac.cz

ZASE JEDNOU V NEPÁLU

(do p....., ty kopce jsou nějak čím dál vyšší)

I přes pokročilý věk, bolavá kolena, progresivní lenivost a naprosto šílenou formu zůstává Nepál pro (byť už jen minulý) horolezce lákavým cílem a srdeční záležitostí. I mně to nedá, dávám dohromady po 4-leté přestávce skupinu na výpad do himalájských strání a vědom si výše uvedených skutečností vybírám z treků, které jsou považovány za nelehčí. Volba padá na kombinaci Langtang+Gosainkund. Přidává se 8 zájemců, potěšila účast Jury Heráfa, který, ač již zmíněný trek v minulosti absolvoval, rozhodl se na známá místa vrátit a se svými bez pár týdnů 80 lety se stal samozřejmě nejstarším členem. Pavel Milenovský se naopak odhlásil odrazen velikostí skupiny a nevyužil tak příležitosti zásobovat svými historkami ty, které je ještě neznají, neboť i takoví kupodivu v naší skupině byli. Stáří účastníků oscilovalo kolem průměru 69 let, nejvíce mu byl vzdálen Petr Klovřza, který se svými 57 lety kolem ostatních pobíhal tam a zpět jak mladý pes na výletě.

Velkým problémem se ukázala koupě letenek, jako obvykle jsem dával skupinu dohromady později, než bylo zdrávo, a špelo k tomu, že ji budu muset zase rozpustit. Do šílených spojů se 2 až 3 přestupy s nízkonákladovkami jsem si netroufal jít, i když slibovaly přestup v Saúdské Arábii, kam se jentak jeden nepodívá a kam je možno s letenkou získat i dříve velmi těžko obstaratelné vízum. Ceny přijatelných příměšších spojů vyšplhaly nad 30.000 Kč a neslavný konec akce byl na spadnutí. No nakonec se podařilo letenky koupit o něco levněji, dokonce z Prahy za bratru 27.500 Kč, ale stejně myslím, že nikdo z vás za tak drahé letenky do Nepálu ještě necestoval.

Odlétali jsme 23.října s *flydubai* a zdárně dorazili do Kathmandu o den později. Na letišti čekali staří známí – šéf „*Himalayan Vacations*“ Palsang Tamang, který nám pro trek zařizoval vše potřebné, a k milému překvapení i náš úžasný guide Pramin z treku kolem Manaslu před 4 lety. Bydleli jsme u Palsanga v jeho novém „homestay“, byli jsme prvními hosty vůbec, a tak si nás považoval. Vzhledem k obrovskému počtu nepálských svátků je snadné se do některého trefit, my jsme se svým příjezdem trefili do zrovna jednoho z nejdůležitějších, a tak jsme navíc byli součástí jeho oslavy v Palsangově rodinném kruhu a připadali si trochu jak na Štědrý den, jen chyběl vánoční stromek a místo kapra byl sváteční daalbhaat. Rozdílů by se našlo více, ale každopádně jsme se cítili víc jak mezi blízkými přáteli než v komerčním hostelu. Dokonce i pivo, které je v Nepálu drahé skoro jako na Islandu, bylo pro všechny zdarma.

Druhý den obvyklá prohlídka **Kathmandu**, Swayambunath jsme měli kousek od baráku, šli jsme jej skouknout před snídaní. Opicím se daří dobře, zdálo se mi, že jich tam za ty 4 roky přibýlo nejméně jednou tolik. Po snídani taxíky do Pashupatinathu – zrovna spalovali nějakého významného nebožtíka, přihlížel velký zástup domorodců. Pěšky Boudhanath a kafe na střeše v kafirně v jednom z obklopujících domů, odkud byl obzvláště pěkný pohled, přesun do Thamelu, courání, nákupy a společná večeře.

Kathmandu opouštíme další den po snídani 2 auty, cesta trvá asi 6 hodin, i když cíl je jen asi 100km vzdálen. To je v Nepálu normální. Guide Datin a 3 nosiči jedou s námi. Nocleh v **Shyabru Bensí** (1450m) v pěkném hotýlku River View. Rozhodli jsme se nejít standartně podél Langtang kholy, ale alternativní cestou vysoko nad ní přes Khyangjim. Další den tak začíná prudkým výšlapem, nejprve po zavěšeném mostě překračujeme Bhoté kosi, podél které vede silnice do Tibetu, a dál už jen v nekonečných serpentínách po úzké pěšině stoupáme a stoupáme. Máme nosiče, jdemě nalehko, tak to není tak kruté. V Surke po vystoupení 1000m dáváme první oběd na treku, pěšina pak ještě stoupá do 2750m a poté mírně klesá do Sherpagaonu, kde spíme. Přestože byl první den docela perný, bylo dobré rozhodnutí nejít obvyklou trasou. Jednak po její části budeme sestupovat a šli bychom stejný úsek 2x, jednak onen úsek vede lesem po kamenité a dost hnusné pěšině, z které není moc vidět, a hlavně jsme se vyhnuli davům trekařů, kteří po ní proudí oběma směry.

Idyla bez turistů brzy skončila po sestupu z Sherpagaonu k řece, podél které jsme další 2 dny stoupali do **Khyanjin Gompy (3850m)**. Procházeli jsme nově postavenou vesnicí **Langtang**, kde už jen velká stupa na začátku obce připomíná, že pod hromadami kamení, přes které jsme přecházeli, je pohřbena dřívější vesnice a s ní přes 400 jejích obyvatel a několik trekačů, kteří se stali obětí obrovského

sesuvu vyvolaného osudným zemětřesením v roce 2015. Nad Langtangem definitivně skončil les a s ním i zbytky zeleně, dominující barvou krajiny se stala žlutá a hnědá, nad kterou se tyčily bílé vrcholky s dominující sedmitisícovkou **Langtang Lirung (7227m)**. Tibetský ráz dokreslovala stádečka yaků a dlouhé „*mani walls*“, zídky s kameny, do kterých jsou vytesány buddhistické mantry. Khaynjin Gompa, která se před námi vynořila, překvapila svou ošklivostí. Několikapatrovým „hotelům“ všech možných barev naprosto oku nelahodícím vévodilo kanárkově žluté monstrum, ke kterému nás neomylně dovedl náš guide Datin. Uvnitř probíhaly hlučné stavební práce, smrděl čerstvý beton, pokoje byly nedokončené a krajně neútluné, a tak jsme se při představě 3 nocí, které jsme tu měli strávit, svorně vzbouřili a našli hotýlek menší, ale útulnější. Nebylo to úplně snadné, i přes množství nových ubytovacích možností bylo skoro vše ve vsi obsazené. Kupodivu nejen trekařka z daleka světa, ale i Indy a místními, kteří v posledních pár letech začli chodit po kopcích i jako turisté. Často nemožně oblečení, s muzikou puštěnou naplno a všude po nich zůstávají odhozené papíry od čokolád, sušenek a jiné odpadky.

Další den měl být aklimatizační a odpočinkový, to první možná, to druhé rozhodně ne, skoro všichni ho označili za nejnáročnější z celého výletu. Navrhl jsem vystoupat kus po trase treku vedoucího do sedla Ganja La (5227m) do místa, kde pěšina přechází boční hřeben a které je v mapě jako Tangbu Pass (4300m), a odtamtud vystoupit už jen po krátkém hřebínku na kótu **4345m**, odkud jsem očekával krásný výhled zejména přes údolí na Langtang Lirung. Sestoupili jsme k řece, po mostě ji překročili, leč pěšina dále nebyla příliš zřetelná. Tvrdsojlně jsem pokračoval používajíc mapy.cz ve svém mobilu po čemsi, co kdysi pěšinou mohlo být, nyní už ale dávno ne, prodírali se strmě vzhůru houštím mezi padlými stromy pokrytými mechem a až po značném úsilí se nám podařilo dosáhnout pěšiny v současnosti používané. I ta nebyla příliš pohodlná, vedla bludištěm balvanů a pak strmě stoupala do našeho sedla. Odtamtud jsme (ne úplně všichni) skutečně došli na vyhlídkovou kótu, pověsili tam praporky, které přinesl Datin a pokochali se výhledem, který byl sice pěkný, ale Langtang Lirung se vzhledem k délce našeho výstupu už stihl schovat do mlhy. Ač jsme zpět už sestoupili po správné pěšině, i ta nám dala zabrat a protisvah nahoru k našemu hotýlku už jsme proklínali. „Odpočinkový“ den až na výjimky tak nahlodal odhodlání k výstupu na plánovaný nejvyšší bod akce, který měl být dosažen den následující.

Těmi výjimkami byli Petr a Eva, domluvili si snídani na půl 6 a odchod v 6. Vzbudil jsem se také a rozhodl se, že s nimi alespoň kousek půjdu. Spravování žraloka na botě mne zdrželo a protože snídani odbyli a vyrazili dříve, nezastihl jsem je už ani v jídelně, ani venku. Bez úmyslu dojít dál než k místu, kde pěšina odbočovala od řeky a začala strmě stoupat, jsem se potmě vydal za nimi. Na rozdíl od předchozího dne se mi ale šlapalo docela dobře, a tak jsem místo, kde otočím, stále oddaloval nebot výhledy – už se samozřejmě rozednilo – byly čím dál tím úžasnější. Došel jsem tak nemajíc to večer ani ráno v úmyslu až na praporky ověšený vrchol **Tserko Ri (4986m)**. Jelikož jsem se hrozně loudal, fotil a vychutnával si, že nemusím s nikým držet krok, už jsem tam našince nezastihl,

jen několik jiných trekařů, neboť tento vrchol je „oficiálním“ cílem Langtang Treku. A výstup za námahu stojí, kruhový rozhled po okolních kopcích je úžasný. Pro některé trekaře je cílem o něco vzdálenější a vyšší Yala Peak (5520m), trochu jsem na něj při plánování akce myslel, ale nakonec výstup zavrhl. Bylo by potřeba jednu noc spát ve stanu, což by vše zkomplikovalo a prodražilo a možná nás uvedlo do časové tísně. Myslím, že mi to nikdo ze skupiny - zejména po onom odpočinkovém dnu - neměl za zlé.

Abychom se dostali k druhé části výletu (Gosainkund), musíme zase sestoupit nejprve hluboko dolů. Časně ráno pouštíme Khyanjin Gompu, resp. moc časně ne, protože účet od našeho hoteliéra je přemrštěný a ve velkém rozporu s výpočtem, který jsem si prozřetelně díky nespavosti udělal před snídaní. Opravování chyb zabírá dost času, výsledná částka za 3 dny pobytu je asi 60% té účtované. Ach jo, už i v Nepálu, kde byli vždy všichni poctiví, se najdou jedinci, kterým nevadí, že si zkazí karmu. I milému cukráři v Langtangu aritmetika dělá trochu potíže. Kafe a dezertíky má ale přepychové. První sestupový den byl dlouhý, spíme v Ghoda Tabela (3020m). Ten další je ještě delší, je třeba sestoupit do 1700m a pak stoupat do Thulo Shyabru. Představa výstupu 500m na závěr dlouhého únavného pochodu mne děsí, ale je kupodivu přijatelný, ne po kamenech a blátech, ale po pohodlných schodech. Do **Thulo Shyabru** přesto vcházíme za sražením, náš hotýlek Evening View (2260m) je samozřejmě až na horním konci, docházíme dost zmožení. Nálada se ale rychle lepší, protože je to nejlepší „hotel“ na celé trase, na nepálské poměry *****.

Celá vesnice Thulo Shyabru je moc pěkná. Snídáme na terase a pak si jdeme prohlédnout místní klášter. Mniši zde nejsou, ale „kostelník“ nám otevírá a nechá nás koupit a zapálit svíčku, čímž úspěšně zajišťujeme zdar zbytku treku. Stoupáme pak mezi terasami políček, obědváme v čajovně s fantastickým výhledem. Poté stezka vede krásným řídkým lesem vzhůru na hřeben do Chalangpati (3620m). Hezký, ale opět perný den, nastoupáno 1350m. A po krásném dni, kdy jsme nepotkali žádné turisty, jsme na hlavní trase z Dunche do Gosainkundu, kde je jich opět plno. Někteří se sem dostávají v sedlech splavených koníků, kterých je nám upřímně líto. Těch koníků, ne těch pitomců na nich.

Další den ještě stále do kopce. Po domorodci hojně chozené cestě k posvátným jezerům. Až na množství odpadků je to cesta pěkná, jsme ale hodně vysoko, vcházíme do mlhy a začíná sněžit. **Gosainkund** (4420m) na břehu stejnojmenného jezera dosahujeme trochu zmrzlí a zbytek dne se hřejeme u nepřilíh dobře hořících kamen. Jen Eva, které kdysi můj švagr dal přezdívku Tuleňka, neodolá a jde si do jezera zaplavat.

Před námi je výstup na **Laurebina Pass (4646m)**. Ráno je hezky a otevírají se nám fantastické výhledy přes jezero

na vzdálené vrcholky Ganesh Himálu, ještě vzdálenější Manaslu a Himalchuli a nejdálenější skupinu Annapúrny. V sedle focení a věšení praporků. Pak 900 metrů dolů do Pheidi (3740m) a nekonečná cesta dolů a nahoru do Gopte (3400m). Poslední nocleh na treku, už se všichni těšíme k Palsangovi do Kathmandu.

Dostat se ale k němu není zadarmo. Protože nepokračujeme trekem přes Helambu, čeká nás tisíce schodů dolů do **Melamchigaonu** (2530m) k silnici. Tam se dozvídáme, že dole hluboko pod vsí vzaly monzunové přívaly most a je nutno

tedy sestoupit až k řece dalších 600 výškových metrů, po provizorním mostě přejít a teprve od tamtude se nějak dopravit. Datin nás opustil už v lese nad vsí, běžel dolů sjednat autobus či jeepy. Když konečně docházíme k „silnici“, stojím tam připravený autobus Tata indické výroby. Jenže skupina není kompletní, kudy máme jít se k některým nedoneslo a ti sestoupili ke strženému mostu, který je o něco výš proti proudu. Naštěstí tam fungovala přeprava v kleci tažené lanem, a tak obohaceni o nevšední zážitek po chvíli k našemu busu docházejí. Uff. Nejvyšší čas, abychom stihli vyjet za světla. Cesta autobusem byl velmi silný zážitek, zažil jsem během svého cestování různé adrenalinové jízdy tato patřila mezi nejhodnotnější. Rozmáčená krajnice, která se zdála, že se nemůže nesunesnout, pod ní neustále strmý sráz několik set metrů dolů k řece. Stovky serpentín, do kterých bylo často nutno najíždět nadvakrát. Dole u řeky jsme byli za tmy. Původní silnice stržená, jelo se po kamenitém břehu a dvakrát brodilo přes docela prudký a hluboký proud. V Kathmandu jsme byli pozdě v noci. Skvělý Palsang nás čekal s večerí.

Další 2 dny Kathmandu. Durbar Square s živou bohyní 8-letou Kumari (chudák holka). Do královského paláce, kde už král není, jsme dorazili po zavření (prý nějaký svátek). Velmi zajímavý Patan, kde protivný průvodce hroznou angličtinou vysvětluje detaily života hinduistických božstev způsobil rozutečení skupiny. A samozřejmě opět Thamel a kupování věcí potřebných i blbostí. V přepočtu na Kč či piva třeba super prošívaná bunda za 330 (2 piva), trekové boty za 1100 (6 piv), batůžek za 90 (2 koly). Závěrečná večeře s Palsangem a jeho teamem, ranní cesta na letiště, pro ty šťastnější pohled na defilé osmitisícovek z okénka letadla, otravné čekání v Dubai na přesed a rozloučení na Ruzyni.

Resumé: Pokud Langtang spojíme s Gosainkundem, moc lehký trek to není. Nastoupali jsme za 11 dní celkem 8500m a sestoupali 8000m na asi 115km. Shodli jsme se s Evou, že je těžší nežli trek kolem Manaslu, kde jsme byli před 4 roky. Je sice kratší a nemusí se překračovat žádné sedlo nad 5000m, ale trek kolem Manaslu rovnoměrně stoupá a pak klesá, zatímco

na treku Langtang/Gosainkund se více chodí nahoru a dolů. A tak kolem Manaslu kromě dne, kdy se překračuje sedlo Larkya (5106m), jsou denní pochody pohodlnější, nastoupá/sestoupá se při nich méně výškových metrů.

Pro jistotu, zda nekecám a dojem není způsoben 4 roky, za které se všechny kopce staly vyššími, jsem profily porovnal. Kolem Manaslu jsme **přůměrně** denně stoupali/klesali 550m, na letošním treku to bylo o 200m víc. Ale myšlenky, zda by nebylo lépe na toulkách Polabím, byly úporně zaháněny

Vláda Weigner

BIORYTMUS

Drazí Račenkáři,

po loňských příspěvcích od Markéty a ode mě jsem si říkal, že máme takzvaně splněno a náčelník bude další příspěvky lovit v zajímavějších vodách, nicméně přišel konec listopadu a náčelník se ozval: "Máš něco?". Tím mě zaskočil a odpovídám: "Nic zajímavého a extra nemám. Akce Tour de Macek 2023 proběhla, ale o té jsme psali loni. Jednou jsem byl v Alpách. Jednou na Maltě a to je vše. Markéta byla s Erikem na týden na ledovcovém kurzu, ale to asi nikoho zajímat nebude". Náčelník se nevzdává: "Tak nějakou historku z minula, nemáš? Ted' jsme do Račenky zařadili rubriku - Bylo, nebylo." Trochu se vykrucuji, ale pak si vzpomínám, že v obdobích, kdy jsem se vzpamatovával z různých zranění, jsem si pro sebe sepsal historky

z raného mládí. Zalovil jsem v PC a našel jsem z roku 1983 tyto úpovídky: „Bzukot čmeláka“, „Biorytmus, "Cesta protinožců" a "Skousnutí Stývů". Všechny se váží k prvovýstupům v Klokočských skalách a k lezení s kamarádem Ivanem Ullspergerem, o kterém se málo ví, ačkoliv to byl jeden z našich nejlepších horolezců v té době. Čestný, velmi cílevědomý, v horách 100 % parták. Syn běžce Ivana Ullspergera z Jablonce n.N., který porážel i Zátopka viz řada článků na netu <https://www.mestojablonec.cz/cs/mesto/jablonecky-mesicnik/rocnik-2017/03-2017/ivan-ullsperger-predbihal-i-emila-zatopka.html>.

Tak třeba tyto povídky nepatrně zaplní mezeru a o Ivanovi se bude více vědět. Určitě si to zaslouží.

Biorytmus

Píše se rok 1983, je duben. Můj domovský oddíl LIAZ Jablonec pořádá pravidelné jarní chytání

pádů v lomu Pánvička a úklid Klokočských skal. Jako mladší člen oddílu dostávám za krk hned u včelína sud piva, s kterým se snažím dojít na jeden zátah až do lomu. Je odchytáno, odcvičeno, když přibíhá rozrušený Ivan Ullsperger: „Jarda Kutil mi ukázal fantastický směr na věž. Už to dělat nebude, dává nám to darem“.

Ačkoliv je Ivan velmi společenský, na podobných akcích pije pivo, zpívá a chodí spát mezi posledními, tentokrát je přísný. Dostávám instrukce, abych šel brzy spát, abych byl na druhý den plný sil a mohli jsme vyhlídnutou cestu udělat.

Obvykle po druhém pivu usínám. Jenže dnes večer je to jiné. Pivo na mě nepůsobí spacím ani omamným účinkem, což si vysvětluji tím, že se nacházím v nějaké dobré fázi biorytmu. Po setmění přijíždí kamarád Honza (Drn) Kadlec a ochotně chodí pro pivo, když už se mně nechce vstávat. Opékají se burty, zpívá se daleko přes půlnoc. Pivo s námi pijí už i dva jezevčci.

Ráno je lom posetý řadou spících a spokojeně ze spánku oddychují horolezců. A já mezi nimi. Ale není mi přáno si pospat. Netrpělivý Ivan mě nekompromisně vytřepává ze spacáku se slovy: "Tak co Stýve? Jde se do stěn!"

Snídáme a já se mimořádně neochotně ploužím pod stěnu (Krajní věž), kde jsme chtěli udělat darovaný prvovýstup.

První úsek a vrtání borku na první kruh vychází na mě. S Ivanem si vždy před lezením stříháme, kdo poleze první. Většinou oba chceme lézt první. Stoupám trhlinou a marně v ní hledám uzel, až nakonec v jednom místě zakládám uzlík, do kterého bych si normálně ani nesedl. Na konci trhliny vkládám ruku do díry, když v ní náhle něco hlasitě zabučí. Úlekem se špatně pohnu, usmekávám ji bačkůrky, padám. Uzlík vydržel. Nemohu uvěřit. Z díry vylétá čmelák. Smějeme se.

Ještě visím v laně, když se začínají scházet oddíloví kamarádi a Honza Kadlec se dole plouží s podobnou kocovinou, jako mám já. Nikdo nemá náladu lézt.

Trochu si vyklepávám ruce a snažím se zkoncentrovat. Pomalu se vyplavuje do krve adrenalin, endorfiny a kdo ví co ještě a to mě vybuzuje.

Znovu stoupám a v půlce stěny chci vrtat, ale natékají mi bandasky. Z čisté pozice už nezačínám. Zoufale hledám, do čeho bych si sednul, malé hodinky, cokoli, jen abych nemusel znovu spadnout. Ve stěně je jen mikrotrhlina, ale nemám tak tenkou smyčku, která by se tam vešla. Jarda Kutil je moje spása. Hází mi supertenký plocháč používaný původně na tahání sáněk nebo je to z padáku, už si nevzpomínám. Padákové šňůry a popruhy se používaly v osmdesátých letech na lezení běžně. Aby nebyly jen bílé, obarvovaly se v barvě na textil značky DUHA. Co to dělalo s pevností jsme neřešili.

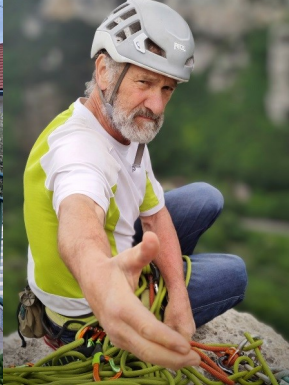
Z posledních sil plocháč zakládám. Opatrně do něj sedám. Srdce až někde v krku. Ty vole, drží, ulevuji si. Pomalu vyndávám za sedák zastrčený borek a vrtám. Bez kladívka jen kroucím. Kladívka na našukání dírky a dotlučení borku jsme začali používat později.

Nakonec s úlevou vytahuji kovárnu a osazuji kruh. Střídáme se a vršek je v Ivanově režii. Jako třetí za námi leze cestu vynikající Turnovský lezec Jiří (Termit) Folprecht. Říká, že v Sasku by mohla být cesta klidně za VIII, ale jsme v Čechách, kde ještě neexistuje rozšířená pískovcová klasifikace a navíc v Klokočí, takže zapisujeme VIIc.

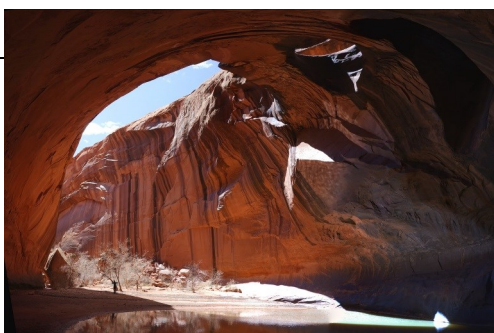
Přiloženo foto z prvovýstupu, před vrtáním. Autor Jan Kadlec.

Pepis Koudelka

Libor Hnyk se snaží dosáhnout Hanzelku a Zikmunda. Letos navštívil Utah s Arizonou, Tádžikistán s Uzbekistánem, Alžír a další nezajímavé země do počtu :-)

Camp Šedého vlka. Jarňáky v Rudolfově a léto v Židově strouze

METODIKA PRO LITERÁTY

Vtipný příspěvek

Tento příspěvek vznikl na žádost redakční rady Račenky. Redakční rada si konečně všimla, že celkové vyznění všech dosavadních čísel je zoufale nezáživné. Je-li cílem vydavatele čtenáře nejen informovat ale i pobavit či rozesmát, pak se daří plnit jen tu první položku.

Od kalendáře plánovaných akcí velkou zábavnost očekávat nelze, tabulka bodování WRC také nemá být katalyzátorem humoru. Svižnou zábavnost je tedy třeba hledat v příspěvcích nemandatních. A právě tady je kámen úrazu. Příspěvky jsou si v tom podstatném podobné jako vejce vejci. Příspěvatelé obtěžují čtenáře suchými výčty navštívených míst a tam případně dosažených sportovních úspěchů. Občas se snaží čtenáře křečovitě pobavit popisem zádrhelů při hledání vyhlédnutého objektu nebo obtíží před úspěšným konečným zdoláním vyhlédnutého objektu. Jen zřídka jsou příspěvky dokořeněny, a to slabě, konstatováním krás přírody, oblasti, skaliska.. atd., někdy i za pomoci ilustračních fotografií. Jak říká klasik: Nuda, šed'.

Zde právě přichází čas na vlastní předmět tohoto příspěvku. Tento příspěvek se vůbec nebude věnovat nějakým místům, výkonům či krásám. Na to je Račenka plná jiného smetí. Tento příspěvek dodává Račenice právě jen chybějící koření zábavnosti, vtipnosti či dokonce přímo humoru.

Základem humornosti tohoto příspěvku je návrh, jak ty ostatní příspěvky standardizovat tak, aby bylo eliminováno amatérské literátství autorů a svižnost a vtipnost byla zajištěna profesionálně. V tomto případě již osvědčenou umělou inteligencí (dále AI).

Na stránkách hk-rac vznikne formulář pro zadání věcného obsahu příspěvků. Tento formulář bude vytvořen modifikací náčelníkova univerzálního přihlašovacího formuláře na rozmanité akce WRC. Příspěvatel do příslušných okének vyplní lokalizační fakta svého příspěvku a v literární části formuláře jeho požadované čtenářské vlastnosti. V lokalizační části budou obligátní kolonky pro složení družstva, navštívené lokality, předpokládané a skutečně dosažené sportovní či naučněpoznávací cíle, přírodní a meteorologické podmínky, emocionální působení na příspěvatele apod.. V literární části se již budou zadávat obecné pokyny pro AI. Ta pracuje samostatně na základě databáze všech světových příspěvků tohoto druhu a tím zajistí věcnému obsahu příspěvku vysoký literární standard požadovaný redakční radou. Hlavní kolonka, Nadpis, bude mít volbu pro vlastní nápad (nedoporučuji) nebo pro vygenerování AI podle posouzení obsahu lokalizační části. Také kolonka pro ilustrační foto bude obsahovat volbu mezi připojením vlastních obrázků z cest nebo vygenerování AI podle posouzení obsahu lokalizační části. Následují kolonky pro zadání rozsahu (1/2 strany – 50% čísla), originality (rozdílnost od stylu dosavadních příspěvků 0 - 40%), vtipnosti (úroveň 0 – 5) a humoru (0 – 5 HJ). Bude-li politická vůle, může být ještě nepovinná kolonka Názor, kde nám AI dá na výběr, jakými urážkami počastovat rozdílný názor v jiných příspěvcích. V kolonce Autor je možno uvést jen podněcovatele příspěvku, naše AI není ješitná a na uvedení hlavního autorství netrvá. Teprve takto vzniklé příspěvky snad konečně čtenáře Račenky i pobaví či rozesmějí. Zde gezír humoru musím ukončit protože jsem naplnil náčelníkovo zadání jedné tiskové stránky vtipnosti.

Olda Hoký

HO ZBYTKY

na cestách a vůbec

Horolezecký oddíl Zbytky je volné, v čase a místě proměnlivé sdružení horo/lezců z různých oddílů, jejichž společnou charakteristikou je, že si zbyli. Název se vynořil při večerní debatě o tom, že se zkušení lezci z různých oddílů (i z daleké Šumavy) musí spojovat, protože v jejich mateřských oddílech už (skoro) nikdo neleze a asi už nikdy nepoleze. Původně jsme zvažovali zavést proto toto sdružení často používaný název HO Různé, ale shodli jsme se, že název HO Zbytky popisuje situaci osířelých lezců výstižněji.

Do jakéhokoli HO Zbytky se obvykle stahují staří a ještě starší lezci. Věkové zařazení je ovšem subjektivní, protože věk, který byl staršími lezci považován v roce X za úctyhodný, je těmi samými lezci po uplynutí několika let bagatelizován, a mladší členové HO Zbytky jsou kvůli svému věku vystaveni dehonestaci hraničící se šikanou. Věk je tedy tzv. klouzavá veličina ¹⁾, nicméně panuje shoda, že v HO Zbytky nemají lezci pod 50 let co dělat. Pokud se přece jen vyskytují, jedná se o hostující lezce, kteří se uvolili tahat cesty, na které si příslušníci HO Zbytky netroufají.

Gendrové složení HO Zbytky může být velmi různorodé, nicméně častěji převažují muži. Čistě dámské složení HO Zbytky může existovat, ale v dosahu HK Rač se nevyskytuje. ²⁾

Příslušníci jakéhokoli HO Zbytky, tedy lezci staří a ještě starší jsou zhusta silné osobnosti, žádní prostřední jedinci. Jakkoli se jedná o silné individuality, mají řadu společných vlastností a projevů chování, podle nichž je lze poznat.

Členové HO Zbytky si často nepřipouští svůj věk a diví se, že jim ostatní lezci vykájí. ³⁾

Své stáří si mnohdy neuvědomují, a proto přeceňují věk cizích lezců a podivují se, že tak staří lidé mohou lézt.

Pozn.redakce

¹⁾ *Podobně jako problém dříve uzavřené Welzenbachově stupnici a současné otevřené stupnici UIAA*

²⁾ *Výjimka potvrzující pravidlo—v Leonidii jsme potkali 4 starší lezkyně z Moravy a další dámskou skupinu z Liberce. Stěžovaly si, že chlapi nelezou.*

³⁾ *Některé děti na horokroužku oslovují náčelníka „Pane učiteli, vy jste někdy vylezl až nahoru?“*

Nepohrdají žádnými skalami, dost dobré jsou jim i kvaky, kterých by si zamlada ani nevšimli.

Jsou vděční za každé lano, které visí shora, a jsou ochotni za vyvedení cesty poskytovat protislужby – kromě cenných rad a vyprávění lezeckých historek z minulého století zejména hlídání dětí, jejichž rodiče se obětují a tahají cesty i pro členy HO Zbytky.

Staří a ještě starší lezci se, až na výjimky, nebaví pořád jen o lezení. Mají řadu jiných témat, mezi nimiž dominují úrazy, choroby, výše důchodu a vnoučata.

Digitální svět je jim poměrně vzdálený. Nezapisují si své výkony na Lezce, o 8a.nu ani nemluvě. Po dlouhá desetiletí si ale vedou lezecké deníčky, takže vědí, že třeba Ponurou na Opomenutou lezli celkem devětkrát, se sedmi různými spolulezci.

Členové HO Zbytky nepadají, protože to v dobách jejich mládí nešlo (přesněji řečeno šlo, ale obvykle jen jednou), a odskakovat se nenačili. Riziko pádu je u nich ale nahrazeno jinými riziky (viz kognitivní funkce).

Pohyb členů HO Zbytky po skalách lze označit jako šetrný – moc cest nevylezou (až na výjimky), protože už nic nevydrží. Jsou totiž pochopitelně limitováni svou fyzickou kondicí a celkově zchátralou tělesnou schránkou (Pepis Koudelka: „tělo musí jít do hrobu opotřebovaný“).

Staré i starší lezce nejčastěji trápí opotřebovaná kolena, popř. kyčle. Obě klouby jim ztěžují cestu ke skalám, kam se často belhají pomalu, dlouho a s pomocí hůlek.

Obtížné je pro ně i obouvání lezeček: Ve stoje na jedné noze neudrží rovnováhu, a pokud se obouvají vsedě, jsou schopni se zvednout jen s pomocí spolulezce, s oporou poblíž stojícího stromu, nebo jiným potupným způsobem. Ožívají až po přiložení na skálu.

Členové HO Zbytky musí být obezřetní při výběru cest. Při chybné volbě je může zastavit příliš široký rozpor (umělá kyčel), nutnost dřepu na jedné noze (artritické, nebo již umělé koleno), malé a ostré lišty (artróza, poškozená poutka prstů), sokol nebo jiný pohyb vyžadující magi (už není).

Problémem může být i stařecká vetchozrakost, která ztěžuje četbu průvodců, zejména těch saských, komplikuje orientaci na skále nebo i schopnost detekovat zrakem povinný stup nebo chyt.

Lezení členů HO Zbytky mívá omezení i v oblasti kognitivních funkcí, která mohou být zdrojem značných rizik ohrožujících jejich zdraví či dokonce život.

Příčinou problémů bývá hlavně nízký paměťový koeficient ztěžující zapamatování cesty hlavně v případě vícedélek. Paměť je sice nahrazována vyfoceným topem cesty, to ale často nelze vzhledem k chabému zraku přechíst.

Polská Jura

Zhoršená krátkodobá paměť může mít fatální dopad na provádění běžných úkonů, jako je navázání se na lano, zavázání nebo dokonce obutí lezečků. Záludnost tohoto handicapu spočívá v tom, že staří a starší lezci nejen, že si nepamatují, zda se navázali, obuli apod., ale dokonce jsou přesvědčeni, že tak učinili. Pojistka v podobě „partner´s check“ má v rámci HO Zbytky jen omezenou účinnost.

Zhoršená prostorová orientace a snížená schopnost koncentrace (která umožňuje soustředit se na výkon a dosáhnout zvolených výsledků) může vyústit v celkovou zmatenost včetně bloudění, které hlavně v horách znemožňuje najít zvolenou cestu nebo její nástup.

Situaci, opět zejména v horách, pochopitelně zhoršují oslabené exekutivní funkce, tj. schopnost rychle vyhodnotit situaci a rozhodnout se. Vnímání kritické situace, ve které se může příslušník HO Zbytky ocitnout, naštěstí vyvažuje „emocionální plochost“ daná věkem, díky níž si staří a ještě starší lezci nepřipustí, že jsou fakt v maléru.

U většiny členů HO Zbytky je patrná také degradace vyjadřovacích schopností, která snižuje možnost vzájemného porozumění, např. pokud jde o to, kdy a kde je sraz, kterou cestu polezem, nebo kdo měl vzít lano. Snížení řečových schopností však nemusí být nutně provázeno mlčenlivostí, ale naopak. Problémem se pak stává neschopnost udržet myšlenku, nebo ji naopak opustit.

HO Zbytky je obecný pojem, jehož konkrétní obsah se v čase a místě dynamicky mění. Pevné jádro však v některých případech zůstává, a tím jsou v našem případě opory z HK Rač, Alpin 1, Alpin 3, HO Bohnice, HO Prachatice nebo dokonce HO Loko Liberec a HO Dubí.

Velmi dobrým až megalomanským příkladem činnosti HO Zbytky se v praxi ukázal být jarní zájezd členů sedmi stárnoucích oddílů do italského Finale. Počet účastníků byl tak velký, že se někteří za celou dobu zájezdu ve skalách nepotkali, nebo si to přinejmenším nepamatují. Lezecké výkony byly standardní, ale loňský dvojnásobný ponor do jeskyně nikdo z keškařů nezopakoval.

Starej kozel čumí konečně (ve finále) na kozy

O něco menší tým HO Zbytky, tvořený dominantně rodnými příslušníky a příznivci Abbého a Lady, působil na začátku července ve Frankenjuře. Úspěch lezeckého zájezdu byl zajištěn účastí mladých výkonných lezců, kteří potřebovali hlídat malé děti (viz hostující lezci).

Úplně malý, ale zato velmi kvalitní tým (Míra, Jakub, Brťák a Bo) podnikl v srpnu průzkumnou výpravu do polské Jury, se zastávkou na Škrovádě a na Rabštejně. Polské vápno je krajinnově i lezecky pěkné, rozsáhlé (my jsme lezli v „půlnoční“ části) a stojí za další návštěvu. Za největší úspěch výpravy lze považovat nalezení kešky, která se skrývala v sedlové trubce starého kola na jedné z ulic Krakowa.

Letošní lezecká sezona „našeho“ HO Zbytky vyvrcholila na konci října v řeckém Leonidiu, kam se vydala devítičlenná skupina lezců doprovázená fotografem Tenisákem, který mohl být také lezcem, kdyby před zájezdem nehrál fotbal. Do Leonidia jsme se vydali po několika letech váhání, kdy nás od cesty odrazovaly zvěsti o nedostatku cest vhodných pro lezce našich kvalit. Na místě se ukázalo, že cest nejen pro začátečníky, ale i pro „konečníky“ a tedy příslušníky HO Zbytky je v Leonidiu fůra. Hodně sektorů, málo lezců, cesty pěkné, nevyleštěné, některé dlouhé i na osmdesátku lano, k tomu pár vícedélek... Bydlení v pomerančových nebo citronových sadech, teplé moře, pamětihodnosti včetně památek „po kolena“, Retsina, želvy... Prý tam jedeme na podzim zas

Pozn. autorky: Jedná se pouze o výběr „zbytkových“ akcí. Řada jistě úctyhodných počinů zde není zachycena.

Boženka

Pozn. Redakce:

Obdoba HO Zbytky se vyskytuje i v oblasti firemní. Jako příklad uvádím mladý, dynamický a flexibilní kolektiv výškových specialistů pod vedením Mrazíka. Věková podmínka je podobná jako v HO Zbytky, navíc uchazeč musí trpět nějakou vážnou chorobou nebo hendikepem a prokázat se zajímavou diagnózou. Posuďte sami : C438—zhoubný melanom, H911—stařecká nedoslýchavost, G311—stařecká degenerace mozku, F00—demence u Alzheimerovy choroby, F330—periodická depresivní porucha, E125—diabetes melitus, I21—akutní infarkt myokardu, F152—syndrom závislosti na kofeinu, F172—syndrom závislosti na tabáku . Čestné uznání obdržel náš člen, který prodělal diagnózu I21 na reaktorovém sálu pod dohledem kamer MAAE přenášející obraz do centra ve Vídni.

Další příklad, který stojí za zmínku, je výškařský klasik Jirka Blesk, který několik pádů ze střech úspěšně rozchodil v Kladrubech a dnes žije pouze díky mozkové příhodě, která ho drží při zemi, maximálně ve výšce jeviště a dosahu křesílka.

Alp063—HŠV

WRC 2023

	Jizerský LOB Bogan		Bučiny		Boudecká		Otvírání skal		Brdy			
	25.února		18.února		15.dubna		29.dubna		1. dubna		10.června	
délka	6 hodin		15-40 km		4 hod.		35km/47km				6 hodin	

závodník	poř.	body	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body
Zdeněk Sedláček	###	24,9	,	4	21,44	7	21,4	,	,	,	,
Honza Šabata	4	19,	17,	6	19,58	,	,	12	15,42	16	12,37
Štěpán Plašil	,	,	23,	,	,	8	20,8	3	19,17	2	21,58
Pavel Milenovský	,	,	,	7	19,17	,	,	5	18,33	5	20,04
Honza Kábrt	6	15,5	,	1	24,26	,	,	8	17,08	3	20,32
Boženka Valentová	15	12,75	,	1	24,26	,	,	8	17,08	3	20,32
Lenka Sedláčková	###	24,9	,	4	21,44	2	18,33	,	,	,	,
Eliška Česáková	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,
David Hrabánek	16	11,75	,	12	18,45	,	,	,	,	,	,
Hynek Urban	,	,	,	,	,	13	17,8	,	,	,	,
Pepa Čapek	,	,	,	9	18,89	10	19,6	,	,	4	20,1
Olda Hokr	,	,	,	,	,	,	,	15	14,17	15	13,64
Jiřina Krauskopfová	,	,	,	7	19,17	,	,	11	15,83	5	20,04
Martin Forejt	18	4,75	,	3	23,23	4	23,2	,	,	,	,
Vláďa Martinovský	,	,	,	5	20,71	5	22,6	,	,	,	,
Petr Marusič	,	,	,	2	23,92	,	,	,	,	,	,
Slávek Hokr	,	,	,	,	,	,	,	2	19,58	,	,
Dalibor Gut	,	,	15,	,	,	,	,	14	14,58	,	,
Václav Kroupa	7	15,25	,	3	23,23	,	,	,	,	,	,
Daniel Kratochvíl	,	,	,	,	,	,	,	,	,	2	21,58
Milan Komanč Horký	,	,	,	,	,	20	13,6	,	,	9	18,44
Alena Hokrová	,	,	,	,	,	,	,	15	14,17	15	13,64
Jáchym Horák	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,
Víktor Slavík	,	,	,	####	23,23	,	,	,	,	,	,
Vojta Hnilica	,	,	,	,	,	,	,	,	,	17	8,9
Petr Panec	,	,	,	5	20,71	,	,	,	,	,	,
Jitka Vosolsobě	,	,	,	8	18,95	3	16,67	,	,	6	19,53
Pepa Vosol	,	,	,	8	18,95	4	15,	,	,	6	19,53
Adam Urban	,	,	,	,	,	12	18,4	,	,	,	,
Miroslav Michlík	,	,	,	,	,	,	,	###	19,17	7	19,11
Karel Berndt	,	,	,	,	,	###	23,8	10	16,25	,	,
Martin Adámek	,	,	,	,	,	,	,	17	13,33	13	15,44
Pavel Hokr	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,	,
Pavel Píša	,	,	,	,	,	,	,	7	17,5	,	,
Vláďa Weigner	,	,	15,	,	,	,	,	,	,	12	16,49
Míla Havelcová	,	,	,	6	19,58	,	,	,	,	9	18,44
Lída Šabatová	,	,	14,	17	14,2	7	10,	,	,	,	,
Petra Štykarová	,	,	14,	15	16,34	,	,	12	15,42	,	,

Slavk.les		Jiz.MTBO		Prachov		Liška		Noční vor.		OBPH		součet bodů	WRC
16.září		7.října		30.září		21.října		4.listopadu		10.listopadu			
6 hodin		6 hodin		5 hodin		5 hodin				8 + 3 h			
poř.	body	poř.	body	poř.	body	poř.	body			poř.	body		
		###	22,6	4	19,8	5	21,87	6	20,31	56	31,	183,32	1
19	15,73	10	11,2	###	20,					95	23,5	153,80	2
				14	11,			5	21,25	74	27,	143,80	3
17	17,13					1	23,33	7	19,38	82	26,	143,39	4
18	17,07							10	16,56	94	23,75	134,54	5
18	17,07							10	16,56	94	23,75	131,79	6
		###	22,6	4	19,8			14	12,81			119,89	7
9	21,27	4	22,56			9	19,6			12	43,5	106,93	8
15	19,13	9	13,6	6	16,95					82	26,	105,88	9
						2	23,07	4	22,19	30	37,75	100,80	10
11	20,4	5	21,4									100,39	11
				13	12,	20	13,2	11	15,63	61	30,	98,64	12
17	17,13									95	23,5	95,68	13
###	24,4	8	18,2									93,78	14
1	25,13	1	24,6									93,04	15
				1	27,9					19	40,75	92,57	16
						10	18,6	3	23,13	61	30,	91,31	17
				12	12,05	13	15,93	16	10,94	99	22,5	91,00	18
2	25,13			###	20,							83,61	19
				3	20,	16	14,93			74	27,	83,51	20
10	20,73			8	15,3	17	13,8					81,87	21
				13	12,	20	13,2	15	11,88	114	15,75	80,64	22
		4	22,56			9	19,6			33	36,75	78,91	23
						5	21,87			56	31,	76,10	25
9	21,27	5	21,4	2	20,7							72,27	26
1	25,13	1	24,6									70,44	27
20	15,2											70,36	28
20	15,2											68,69	29
						2	23,07	4	22,19			63,65	31
								###	23,13			61,40	32
						7	20,4					60,45	33
				8	15,85	14	15,27					59,89	34
						###	22,8			35	36,25	59,05	36
				5	17,3	1	23,33					58,13	38
###	24,4											55,89	39
		9	13,6									51,62	45
				15	10,8							49,00	47
												45,75	48

KALENDÁŘ AKCÍ RAČ 2024

27.1. <i>organizátor:</i>	Jizerský LOB Jenda Sedláček	<i>W R C</i> LOB
16.-18.2. <i>organizátor:</i>	Jeseníky Boganův memoriál Vláda Weigner, Martin Zicha	<i>W R C?</i> běžky
6.4. <i>organizátor:</i>	Otvírání skal Míra Michlík	<i>W R C</i> OB
13.4. <i>organizátor:</i>	Bučiny Viktor Slavík	<i>W R C</i> MTB-O
27.4. <i>organizátor:</i>	Boudecká rokle Karel Berndt	<i>W R C</i> MTB-O
11.5. <i>organizátor:</i>	Jasoň & Drsoň Hynek Urban, David Hart	survival
25.5. ??? <i>organizátor:</i>	Hokří skály Slávek Hokr	horo
8.6. <i>organizátor:</i>	Brdy Libor a Kamila Hnykovi	<i>W R C</i> MTB-O
14.9. <i>organizátor:</i>	Slavkovský les Martin Forejt, Vláda Weigner	<i>W R C</i> MTB-O
5.10. <i>organizátor:</i>	Jizerské hory Zdeněk Sedláček	<i>W R C</i> MTB-O
19.10. <i>organizátor:</i>	Hon na lišku Pavel Piša, Pavel Milenovský	<i>W R C</i> HOB
2.11. <i>organizátor:</i>	Heřmáneckej Voryjenták Mirek Michlík	<i>W R C</i> noční OB
16.11. ??? <i>organizátor:</i>	OBPH - horoorienták Vitton, Kryštůfek	<i>W R C</i> horo OB
30.11.	Poslední slanění ALPIN a RAČ	<i>uzavření</i> sezóny
4.1. ? <i>HO Bohnice</i>	Holý vrch - první slanění svažené víno a tradiční horol. seminář	<i>horo</i>

